

Người Đàn Bà Chết Đa Tình

La Morte Amoureuse của Theophile Gautier

Người dịch Hương Dương txđ

Phân Chốt:

Một buổi sáng, tôi ngồi gần giường nàng và tôi ăn bữa cơm trưa trên một chiếc bàn nhỏ để luôn được ở bên nàng. Khi cắt một trái cây, tôi chẳng may làm đứt tay khá sâu. Máu liền vọt ra thành dòng đỏ tươi và một vài giọt bắn lên người Clarimonde. Mắt nàng bỗng sáng lên, vẻ mặt nàng liền mang một nét thỏa mãn dữ tợn và man rợ tôi chưa từng thấy bao giờ. Như một con thú, một con khỉ hay con mèo gì đó, nàng nhanh nhẹn phóng ra khỏi giường và nhảy bổ tới chỗ có vết thương của tôi và liếm một cách ngon lành chỗ có máu chảy. Nàng nuốt từng ngụm máu nhỏ, từ từ và như thể đó là một thứ gì rất quý báu, giống một tay sành điệu nhắm nháp loại rượu nho Xérès hay Syracuse. Nàng hé nửa con mắt và con ngươi màu xanh lá cây của nàng giờ đây thon dài ra, không còn tròn như trước. Thỉnh thoảng nàng ngưng lại để hôn hít bàn tay tôi, rồi lại áp môi vào chỗ vết thương để mạnh xuống đó để làm vài giọt máu đỏ chảy thêm ra. Khi thấy máu hết ra nữa, nàng bèn đứng lên, đôi mắt ướt và long lanh, trông nàng hồng hào hơn là một buổi sáng tháng Năm, mặt nàng tròn trĩnh, bàn tay nàng ấm và ẩm, nói tóm lại tôi thấy nàng đẹp hơn bao giờ hết và khỏe mạnh. *“Em sẽ không chết! Em sẽ không chết!”*, nàng nói với vẻ mặt sững phát điên, hai tay bả vào cổ tôi, *“Em sẽ còn được yêu anh lâu hơn nữa. Mạng sống của em nằm trong mạng sống của anh và tất cả những gì của em đều đến từ anh. Vài giọt máu đầy chất dinh dưỡng và cao quý của anh, đối với em cần thiết và hữu dụng hơn bất cứ thứ thuốc tình túy nào trên đời, đã giúp em sống lại.”* Cảnh này làm cho tôi suy nghĩ rất lâu và làm cho tôi nghi ngờ về nơi ở của Clarimonde; và ngay tối hôm ấy khi giấc ngủ đưa tôi trở về căn nhà cha xứ của tôi thì tôi thấy ngay Đức Cha Sérapion, vẻ mặt nghiêm nghị và lo âu hơn bao giờ hết. Đức cha nhìn tôi chằm chặp rồi nói: *“Con để mất linh hồn con chưa đủ, con còn muốn để mất luôn cả thân xác con nữa. Thật khổ cái thân con, con đã rơi vào cái bẫy gì, con có biết không?”* Giọng nói của Đức Cha làm cho tôi choáng váng, tuy nhiên nó cũng trôi vào quên lãng nhanh chóng, và hàng ngàn những công việc khác đã làm cho tôi quên đi. Thế rồi một buổi tối, nhìn trong một tấm gương mà tôi giấu kỹ không để Clarimonde hay biết, tôi thấy nàng bỏ một thứ bột gì đó vào trong cốc rượu nho được pha chế thêm của tôi, thứ rượu nàng có thói quen thường làm sau bữa cơm. Tôi cầm cốc rượu, giả vờ đưa nó lên miệng rồi lại đặt nó xuống trên một chiếc bàn đầu đó, như thể để tôi sẽ uống tiếp sau khi tôi muốn. Sau đó lợi dụng lúc nàng quay lưng lại tôi đổ ly rượu xuống dưới gầm bàn. Rồi sau đó tôi rút lui về phòng tôi, leo lên giường, quyết không ngủ để xem mọi chuyện sẽ ra sao.

Tôi không phải chờ lâu; Clarimonde, trong chiếc áo ngủ, vào tới; nàng cởi hết quần áo rồi chui vào nằm dài bên tôi. Khi nàng biết chắc tôi đã ngủ, nàng kéo tay áo tôi lên, rút một cái kim châm bằng vàng từ tóc nàng ra rồi tôi nghe nàng nói nhảm: *“một giọt, chỉ một giọt hồng nhỏ, một viên ngọc đỏ trên đầu kim châm của em thôi! Bởi vì anh còn yêu em, em không thể nào chết được. Ôi tôi nghiệp anh yêu của em! Máu anh một màu sẫm đỏ, tươi rực đến thế, em sẽ uống. Hãy ngủ cho yên, anh người duy nhất mang lại cái tốt đến cho em, Ngủ đi thượng đế của em, đưa bé con của em; Em sẽ không làm hại anh, em sẽ chỉ lấy từ cuộc sống của anh một phần để em khỏi chết. Nếu em không yêu anh quá thế thì em đã quyết định có thêm những người tình khác để hút cho hết máu. Nhưng từ khi em biết anh, em kinh tởm tất cả những ai khác... Ôi cánh tay đẹp! sao nó đầy như thế! Sao nó trắng thế! Em không bao giờ dám chích vào cái mạch máu xanh đẹp đó.”* Nàng vừa nói như thể vừa thút thít khóc và tôi cảm thấy nước mắt nàng đổ trào xuống cánh tay tôi mà nàng đang cầm. Cuối cùng thì nàng quyết định; nàng đâm khẽ tôi bằng chiếc kim châm rồi bóp cho máu chảy ra. Nàng chỉ mới uống vài giọt thì đã sợ làm cho tôi mất sức, nàng bèn bôi lên vết thương một thứ thuốc làm cho nó lạnh lại liền rồi cột một dải vải quanh cánh tay tôi.

Tôi không còn nghi ngờ gì nữa, Đức Cha Sérapion đã nói đúng. Tuy biết chắc như thế, tôi vẫn không thể thôi yêu Clarimonde, tôi sẵn sàng cho nàng đầy đủ số máu nàng cần để có thể duy trì cuộc sống giả tạo của nàng. Và lại tôi không hề sợ hãi. Đúng nàng là một con quỷ hút máu người, tôi đã nghe và thấy rõ nên biết chắc. Tôi có những mạch đầy máu nên sẽ không hết máu nhanh chóng và tôi không phải trả giá cho cuộc đời của tôi bằng từng giọt một. Tôi có thể cắt cánh tay tôi ra và nói với nàng: *“Uống đi em! Miễn sao tình anh thấm vào người em bằng máu của anh!”*

Tôi không hề nói bóng gió gì về cái thuốc ngủ nàng đã tính cho tôi uống cũng như về màn kim trâm, và chúng tôi sống bên nhau thật hòa thuận. Tuy nhiên, những sự ái ngại do sự thể tôi là một linh mục cứ day dứt tôi hơn bao giờ hết, tôi không biết phải hành xác tôi bằng cách nào nữa để trừ quỷ và làm khổ thân tôi hơn. Mặc dù những ảo ảnh đó là ngoài ý muốn của tôi và tôi đã chẳng dính dáng gì tới chúng, tôi vẫn không dám dùng những bàn tay dơ bẩn như thế và đầu óc như nhớp nhớp những trụy lạc dù cho hư hay thực ấy mà đụng tới Đức Chúa. Để tránh những ảo giác mệt người đó, tôi tìm cách không ngủ, tôi lấy tay banh mắt ra và tôi đi dọc theo những bức tường, cố gắng hết sức chống cự lại cơn buồn ngủ, nhưng rồi mắt tôi sụp xuống, cơn ngủ vù tới tôi thấy không còn làm sao được nên đành buông xuôi hai cánh tay vì nản chí và vì mệt lả và tôi bị lôi cuốn đi tới những bến bờ của mộng mơ.

Sérapion cố gắng khuyên răn tôi và trách tôi đã quá mềm yếu và thiếu hăng hái. Một hôm thấy tôi bối rối hơn bình thường, đức cha đã nói với tôi: *“Để đuổi cái hồn ma ám ảnh đó đi chỉ có một cách, cách này dù cho nó nơi quá đáng, nhưng vẫn phải làm: để trị những căn bệnh nặng cần những phương thuốc đắng. Cha biết nơi chôn cất Clarimonde. Chúng ta phải đào nó lên để cho con thấy người mà con yêu thương đang ở trong cái tình trạng thảm thương như thế nào. Con sẽ không còn muốn hy sinh linh hồn con cho một cái xác như nhuốc, bị côn trùng ăn hết thịt xương, gàn tan thành cát bụi. Thế nào con cũng sẽ hoàn hồn.”* Cá nhân tôi, tôi đã cảm thấy quá mệt mỏi rồi vì phải sống hai con người một lúc nên tôi chấp nhận. Tôi muốn biết, một lần cho xong, ai trong tôi, người linh mục hay anh chàng quý tộc đã là nạn nhân của cái ảo giác, tôi muốn diệt một trong hai con người đó trong tôi để chỉ còn lại một người, hay là diệt chết luôn cả hai, bởi vì một cuộc sống như thế không thể kéo dài mãi được.

Đức Cha Sérapion bèn đi lấy một cây cuốc, một cây đòn bẩy, và một cây đèn dầu và đúng 12 giờ đêm chúng tôi tới nghĩa địa thành phố *** mà đức cha biết rõ hướng và vị trí để chúng tôi đi mà không lạc. Sau khi đưa cao đèn lên nhìn những bia mộ, chúng tôi tới một tảng đá đã bị cỏ cao che lấp mất phân nửa và bị rêu và những loại cây ăn bám phủ đầy, trên tảng đá chúng tôi đọc được những giò chữ mờ đầu như sau:

*Nơi đây nằm nghỉ Clarimonde
Nàng mà những khi còn sống
Là người đàn bà đẹp nhất trần đời*

.....

Sérapion nói: *“Đúng nơi đây rồi!”* xong ông đặt cây đèn dầu xuống mặt đất, nhét đầu cây đòn bẩy vào khe dưới tảng đá và bắt đầu nhấc nó lên. Tảng đá chuyển động, đức cha bèn dùng cây cuốc mà đào đất. Tôi chỉ đứng đó nhìn ông ta làm, lòng tối đen và im lặng hơn cả buổi đêm tối đen đó. Còn đức cha thì công lực xuống mà thi hành cái công việc khiếp đảm của ông; mồ hôi nhễ nhại, cha thở hổn hển, hơi thở nghe ồ ồ như của kẻ sắp chết. Thật là quang cảnh kỳ lạ mà bất cứ ai đứng bên ngoài nhìn vào cũng tưởng chúng tôi là những kẻ phản lời Đức Chúa mà đi trộm cướp áo quan chứ không phải là những vị linh mục của Đức Chúa. Sự hăng hái của đức cha Sérapion có một cái gì hăng tiết và hung bạo làm cho ông giống như một con quỷ hơn là một tông đồ hay một vị thánh thần, và vẻ mặt của ông với những nét thật khắc khổ, mà lại được ánh đèn làm rõ nét hơn lên, trông thật không có gì là an tâm hết. Tôi cảm thấy chân tay tôi toát ra mồ hôi lạnh và tóc tôi dựng đứng lên một cách đau đớn. Từ thâm tâm tôi, tôi coi việc cha Sérapion đang làm như là một chuyện phạm một tội phản chúa ghê gớm, và tôi đã muốn từ những cuộn mây đen nặng nề đang quay cuồng trên trời phát ra một tam giác lửa đốt tan ông ta thành tro tàn. Những con cú đậu tuốt cao trên những cây tùng bách bị ánh sáng chiếc đèn dầu làm cho hoảng sợ bay tới gần dùng cánh đầy bụi quất vào miếng kính của cây đèn đồng thời phát ra những tiếng kêu rên thảm thiết. Những con cáo sủa khe khẽ đằng xa và hàng ngàn những tiếng động ghê hồn phá tan sự im lặng của không gian.

Cuối cùng cây cuốc của Sérapion chạm vào những tấm ván của chiếc áo quan gây nên một tiếng vang đục, thứ tiếng động đáng sợ khi người ta va vào khoảng hư không. Ông ta lật chiếc nắp hòm lên và tôi thấy Clarimonde xanh xao như tảng đá hoa cương, hai tay ôm sát nhau; Tấm vải liệm nàng màu trắng gập lại thành một nếp duy nhất từ đầu tới chân. Một giọt nhỏ màu đỏ lóng lánh như một bông hồng nơi góc miệng nhạt màu của nàng. Nhìn thấy thế, Sérapion nổi cơn tức giận: *“A, mà đây, con quỷ, đưa gái giang hồ lẳng lơ, con uống máu và vàng!”*; rồi ông hất nước thánh lên cái xác chết và chiếc quan tài trên đó ông vẽ ra một đường hình chữ thập bằng chiếc que rầy nước thánh. Nàng Clarimonde khốn khổ vừa bị nước thánh đụng vào là thân xác đẹp của nàng tan biến ngay thành cát bụi. Nàng chỉ còn là một đồng dị hình gồm tro lẫn lộn với xương bị nửa cháy thành than. *“Đó là người tình của ngài đó, thưa Ngài Romuald - vị linh mục khắc nghiệt nói*

tay chỉ đồng di hài đáng buồn ấy – ngài còn muốn đi tới xòong bài Lido hay Fusine với người đẹp của ngài nữa thôi?” Tôi cúi gầm mặt. Một sự đổ vỡ lớn vừa xảy ra trong tôi.

Tôi trở về nhà cha xứ của tôi, và ngài Romuald, tình nhân của Nàng Clarimonde chia tay với vị linh mục khôn khổ mà ngài ta đã, một cách kỳ lạ, kết bạn với trong suốt bao lâu. Thế nhưng, đêm hôm sau, tôi lại thấy Clarimonde; giống như lần đầu tiên ngay dưới cổng thánh đường, nàng nói với tôi: “*Khốn nạn cho thân anh, khốn nạn! Anh đã làm điều gì vậy? Tại sao anh lại đi nghe tên linh mục ngu si ấy? Anh đã chẳng sung sướng hay sao? Em đã làm gì đến anh để anh phải tới xâm phạm nắm mồ ăn mây của em và đem phơi bày nỗi khốn khổ của sự hư không của em? Mọi liên lạc giữa linh hồn cũng như thể xác của chúng ta giờ đây đã bị cắt đứt. Vĩnh biệt anh! Anh sẽ thương tiếc em cho coi!*” Nàng tan biến đi trong không gian như một làn khói, và tôi không còn thấy lại nàng nữa. Than ơi! Nàng đã nói đúng, tôi đã thương tiếc nàng hơn một lần và giờ đây tôi vẫn thương tiếc nàng. Tôi đã mua lại sự bình yên cho linh hồn tôi bằng một cái giá quá đắt; tình yêu Chúa không đủ để bù cho tình yêu tôi dành cho nàng.

Đó, ông bạn của tôi, đó là câu chuyện thời son trẻ của tôi. Bạn nhớ chớ có nhìn một người đàn bà bao giờ, hãy luôn luôn nhìn xuống dưới đất khi đi, bởi vì dù bạn có yêu Chúa và có bình tĩnh đến đâu thì cũng chỉ một phút thôi là đủ để làm cho bạn mất cả kiếp sau.

Bản dịch của Hướng Dương txđ
Xong ngày 29-9-2017

La Morte Amoureuse

Théophile Gautier

Un matin, j'étais assis auprès de son lit, et je déjeunais sur une petite table pour ne la pas quitter d'une minute. En coupant un fruit, je me fis par hasard au doigt une entaille assez profonde. Le sang partit aussitôt en filets pourpres, et quelques gouttes rejaillirent sur Clarimonde. Ses yeux s'éclairèrent, sa physionomie prit une expression de joie féroce et sauvage que je ne lui avais jamais vue. Elle sauta à bas du lit avec une agilité animale, une agilité de singe ou de chat, et se précipita sur ma blessure qu'elle se mit à sucer avec un air d'indicible volupté. Elle avalait le sang par petites gorgées, lentement et précieusement, comme un gourmet qui savoure un vin de Xérès ou de Syracuse ; elle clignait les yeux à demi, et la pupille de ses prunelles vertes était devenue oblongue au lieu de ronde. De temps à autre elle s'interrompait pour me baiser la main, puis elle recommençait à presser de ses lèvres les lèvres de la plaie pour en faire sortir encore quelques gouttes rouges. Quand elle vit que le sang ne venait plus, elle se releva l'œil humide et brillant, plus rose qu'une aurore de mai, la figure pleine, la main tiède et moite, enfin plus belle que jamais et dans un état parfait de santé. *« Je ne mourrai pas ! je ne mourrai pas ! dit-elle à moitié folle de joie et en se pendant à mon cou ; je pourrai t'aimer encore longtemps. Ma vie est dans la tienne, et tout ce qui est moi vient de toi. Quelques gouttes de ton riche et noble sang, plus précieux et plus efficace que tous les élixirs du monde, m'ont rendu l'existence. »*

Cette scène me préoccupa longtemps et m'inspira d'étranges doutes à l'endroit de Clarimonde, et le soir même, lorsque le sommeil m'eut ramené à mon presbytère, je vis l'abbé Sérapion plus grave et plus soucieux que jamais. Il me regarda attentivement et me dit : *« Non content de perdre votre âme, vous voulez aussi perdre votre corps. Infortuné jeune homme, dans quel piège êtes-vous tombé ! »* Le ton dont il me dit ce peu de mots me frappa vivement ; mais, malgré sa vivacité, cette impression fut bientôt dissipée, et mille autres soins l'effacèrent de mon esprit. Cependant, un soir, je vis dans ma glace, dont elle n'avait pas calculé la perfide position, Clarimonde qui versait une poudre dans la coupe de vin épiché qu'elle avait coutume de préparer après le repas. Je pris la coupe, je feignis d'y porter mes lèvres, et je la posai sur quelque meuble comme pour l'achever plus tard à mon loisir, et, profitant d'un instant où la belle avait le dos tourné, j'en jetai le contenu sous la table ; après quoi je me retirai dans ma chambre et je me couchai, bien déterminé à ne pas dormir et à voir ce que tout cela deviendrait.

Je n'attendis pas longtemps ; Clarimonde entra en robe de nuit, et, s'étant débarrassée de ses voiles, s'allongea dans le lit auprès de moi. Quand elle se fut bien assurée que je dormais, elle découvrit mon bras et tira une épingle d'or de sa tête ; puis elle se mit à murmurer à voix basse : *« Une goutte, rien qu'une petite goutte rouge, un rubis au bout de mon aiguille !... Puisque tu m'aimes encore, il ne faut pas que je meure... Ah ! pauvre amour ! Ton beau sang d'une couleur pourpre si éclatante, je vais le boire. Dors, mon seul bien ; dors, mon dieu, mon enfant ; je ne te ferai pas de mal, je ne prendrai de ta vie que ce qu'il faudra pour ne pas laisser éteindre la mienne. Si je ne t'aimais pas tant, je pourrais me résoudre à avoir d'autres amants dont je tarirais les veines ; mais depuis que je te connais, j'ai tout le monde en horreur... Ah ! le beau bras ! comme il est rond ! comme il est blanc ! Je n'oserai jamais piquer cette jolie veine bleue. »* Et, tout en disant cela, elle pleurait, et je sentais pleuvoir ses larmes sur mon bras qu'elle tenait entre ses mains. Enfin elle se décida, me fit une petite piqûre avec son aiguille et se mit à pomper le sang qui en coulait. Quoiqu'elle en eût bu à peine quelques gouttes, la crainte de m'épuiser la prenant, elle m'entoura avec soin le bras d'une petite bandelette après avoir frotté la plaie d'un onguent qui la cicatrisa sur-le-champ.

Je ne pouvais plus avoir de doutes, l'abbé Sérapion avait raison. Cependant, malgré cette certitude, je ne pouvais m'empêcher d'aimer Clarimonde, et je lui aurais volontiers donné tout le sang dont elle avait besoin pour soutenir son existence factice. D'ailleurs, je n'avais pas grand'peur ; la femme me répondait du vampire, et ce que j'avais entendu et vu me rassurait complètement ; j'avais alors des veines plantureuses qui ne se seraient pas de sitôt épuisées, et je ne marchandais pas ma vie goutte à goutte. Je me serais ouvert le bras moi-même et je lui aurais dit : *« Bois ! et que mon amour s'infiltré dans ton corps avec mon sang ! »* J'évitais de faire la moindre allusion au narcotique qu'elle m'avait versé et à la scène de l'aiguille, et nous vivions dans le plus parfait accord. Pourtant mes scrupules de prêtre me tourmentaient plus que jamais, et je ne savais quelle macération nouvelle inventer pour mater et mortifier ma chair. Quoique toutes ces visions fussent involontaires et que je n'y participasse en rien, je n'osais pas toucher le Christ avec des mains aussi impures et un esprit souillé par de pareilles débauches réelles ou rêvées. Pour éviter de tomber dans ces fatigantes hallucinations, j'essayais de m'empêcher de dormir, je tenais mes paupières ouvertes avec les doigts et je restais debout au long des murs, luttant contre le sommeil de toutes mes forces ; mais le sable de l'assoupissement me roulait bientôt dans les yeux, et, voyant que toute lutte était inutile, je laissais tomber les bras de découragement et de lassitude, et le courant me entraînait vers les rives perfides.

Sérapion me faisait les plus véhémentes exhortations, et me reprochait durement ma mollesse et mon peu de ferveur. Un jour que j'avais été plus agité qu'à l'ordinaire, il me dit : *« Pour vous débarrasser de cette obsession, il n'y a qu'un moyen,*

et, quoiqu'il soit extrême, il le faut employer : aux grands maux les grands remèdes. Je sais où Clarimonde a été enterrée ; il faut que nous la déterrions et que vous voyiez dans quel état pitoyable est l'objet de votre amour ; vous ne serez plus tenté de perdre votre âme pour un cadavre immonde dévoré des vers et près de tomber en poudre ; cela vous fera assurément rentrer en vous-même. » Pour moi, j'étais si fatigué de cette double vie, que j'acceptai : voulant savoir, une fois pour toutes, qui du prêtre ou du gentilhomme était dupe d'une illusion, j'étais décidé à tuer au profit de l'un ou de l'autre un des deux hommes qui étaient en moi ou à les tuer tous deux, car une pareille vie ne pouvait durer.

L'abbé Sérapion se munit d'une pioche, d'un levier et d'une lanterne, et à minuit nous nous dirigeâmes vers le cimetière de ***, dont il connaissait parfaitement le gisement et la disposition. Après avoir porté la lumière de la lanterne sourde sur les inscriptions de plusieurs tombeaux, nous arrivâmes enfin à une pierre à moitié cachée par les grandes herbes et dévorée de mousses et de plantes parasites, où nous déchiffrâmes ce commencement d'inscription :

*Ici gît Clarimonde
Qui fut de son vivant
La plus belle du monde.*

.....

« *C'est bien ici,* » dit Sérapion, et, posant à terre sa lanterne, il glissa la pince dans l'interstice de la pierre et commença à la soulever. La pierre céda, et il se mit à l'ouvrage avec la pioche. Moi, je le regardais faire, plus noir et plus silencieux que la nuit elle-même ; quant à lui, courbé sur son œuvre funèbre, il ruisselait de sueur, il haletait, et son souffle pressé avait l'air d'un râle d'agonisant. C'était un spectacle étrange, et qui nous eût vus du dehors nous eût plutôt pris pour des profanateurs et des voleurs de linceuls, que pour des prêtres de Dieu. Le zèle de Sérapion avait quelque chose de dur et de sauvage qui le faisait ressembler à un démon plutôt qu'à un apôtre ou à un ange, et sa figure aux grands traits austères et profondément découpés par le reflet de la lanterne n'avait rien de très rassurant. Je me sentais perler sur les membres une sueur glaciale, et mes cheveux se redressaient douloureusement sur ma tête ; je regardais au fond de moi-même l'action du sévère Sérapion comme un abominable sacrilège, et j'aurais voulu que du flanc des sombres nuages qui roulaient pesamment au-dessus de nous sortît un triangle de feu qui le réduisît en poudre. Les hiboux perchés sur les cyprès, inquiétés par l'éclat de la lanterne, en venaient fouetter lourdement la vitre avec leurs ailes poussiéreuses, en jetant des gémissements plaintifs ; les renards glapissaient dans le lointain, et mille bruits sinistres se dégageaient du silence.

Enfin la pioche de Sérapion heurta le cercueil dont les planches retentirent avec un bruit sourd et sonore, avec ce terrible bruit que rend le néant quand on y touche ; il en renversa le couvercle, et j'aperçus Clarimonde pâle comme un marbre, les mains jointes ; son blanc suaire ne faisait qu'un seul pli de sa tête à ses pieds. Une petite goutte rouge brillait comme une rose au coin de sa bouche décolorée. Sérapion, à cette vue, entra en fureur : « Ah ! te voilà, démon, courtisane impudique, buveuse de sang et d'or ! » et il aspergea d'eau bénite le corps et le cercueil sur lequel il traça la forme d'une croix avec son goupillon. La pauvre Clarimonde n'eut pas été plus tôt touchée par la sainte rosée que son beau corps tomba en poussière ; ce ne fut plus qu'un mélange affreusement informe de cendres et d'os à demi calcinés. « *Voilà votre maîtresse, seigneur Romuald,* dit l'inexorable prêtre en me montrant ces tristes dépouilles, *serez-vous encore tenté d'aller vous promener au Lido et à Fusine avec votre beauté ?* » Je baissai la tête ; une grande ruine venait de se faire au dedans de moi.

Je retournai à mon presbytère, et le seigneur Romuald, amant de Clarimonde, se sépara du pauvre prêtre, à qui il avait tenu pendant si longtemps une si étrange compagnie. Seulement, la nuit suivante, je vis Clarimonde ; elle me dit, comme la première fois sous le portail de l'église : « *Malheureux ! malheureux ! qu'as-tu fait ? Pourquoi as-tu écouté ce prêtre imbécile ? n'étais-tu pas heureux ? et que t'avais-je fait, pour violer ma pauvre tombe et mettre à nu les misères de mon néant ? Toute communication entre nos âmes et nos corps est rompue désormais. Adieu, tu me regretteras.* » Elle se dissipa dans l'air comme une fumée, et je ne la revis plus.

Hélas ! elle a dit vrai : je l'ai regrettée plus d'une fois et je la regrette encore. La paix de mon âme a été bien chèrement achetée ; l'amour de Dieu n'était pas de trop pour remplacer le sien. Voilà, frère, l'histoire de ma jeunesse. Ne regardez jamais une femme, et marchez toujours les yeux fixés en terre, car, si chaste et si calme que vous soyez, il suffit d'une minute pour vous faire perdre l'éternité.